

Έχει περάσει πάνω κάτω ένας μήνας από την ημέρα που το 1ο πανελλήνιο κύπελλο downhill έριξε την αυλαία του και πραγματικά έχω την εντύπωση πως ελάχιστοι έχουν καταλάβει την σημαντικότητα και την αξία αυτού του εγχειρήματος.

Αιωρείται μια γκρίνια για τα τελικά αποτελέσματα, για τις επιλογές μονοπατιών και για την αρτιότητα της όλης διοργάνωσης.

Ας ξεκαθαρίσουμε κάτι εξ αρχής και όλα τα υπόλοιπα είναι δευτερεύουσας σημασίας.

ΚΑΝΕΙΣ δεν υποχρέωσε ΚΑΝΕΝΑΝ να ταξιδέψει σε όλη την Ελλάδα για αγώνες και δεν μας έβαλε κάποιος το μαχαίρι στο λαιμό.

Δικαίωμα στην κριτική έχουν όλοι αρκεί να είναι καλοπροαίρετη και να οδηγεί κάπου, να χρησιμεύει ως συμβουλή προς βελτίωση της οποιασδήποτε προσπάθειας και να μη στάζει χολή.

Διαβάζοντας την βαθμολογία παρατηρώ ότι βαθμολογήθηκαν 248 αναβάτες κάτι που σημαίνει ότι περίπου 300 άνθρωποι μπήκαν στην διαδικασία να ακολουθήσουν μια προσπάθεια, ο καθένας για τον δικό του λόγο.

Όποιος και αν είναι αυτός.

Από το να ακολουθήσει όλο το καλεντάρι και να μπορέσει να πλασαριστεί στην καλύτερη δυνατή θέση, μέχρι και το να αγωνιστεί σε έναν αγώνα, να βγει τελευταίος (κάτι που κατά πάσα πιθανότητα δεν τον ενδιαφέρει καθόλου) έχοντας να το λέει στους φίλους του, στα παιδιά του, στα σκυλιά του και όπου αλλού θέλει.

Το κύπελλο λοιπόν έδωσε την δυνατότητα και στις δυο αυτές κατηγορίες ανθρώπων να κάνουν ένα όνειρο τους (μικρό για κάποιον, μεγάλο για κάποιον άλλον) πραγματικότητα. Μόνο και μόνο για αυτό τον λόγο αξίζουν πολλά συγχαρητήρια Στον Σωτήρη Γκόντα στον Μπάμπη Χαϊδεμενάκη, Στον Τίμο Τσιντσινκλόγλου*, Στον Φώτη Σκαρή και στον Γιάννη

Μαρίνο που βοήθησαν στο να κάνουν ένα όνειρο πολλών από εμάς πραγματικότητα.
(*φιλαράκι ξεκόλλα, 3 λεπτά μου πήρε να το γράψω).

Μετά το φοβερό αστείο που έγραψα ας συνεχίσουμε με τα σοβαρά...

Το αριθμό των συμμετοχών το έγραψα κυρίως για έναν λόγο. Δεν έχει περάσει πολλή καιρός από μια κουβέντα που είχα με μερικά παιδιά τα οποία ασχολούνται με το downhill πολλά περισσότερα χρόνια απ'ότι εγώ. Η συζήτηση είχε να κάνει για όσα γράφω παραπάνω αλλά το ζουμί της κουβέντας ήταν αυτό που μου είπαν στο τέλος.

Εμείς λέει το 2008 μέχρι και το 2010 ξεκινάγαμε να πάμε σε έναν αγώνα με τον φόβο να μην συγκεντρωθούν οι απαραίτητες συμμετοχές το οποίο αυτόματα σήμαινε την αναβολή του αγώνα. Σήμερα τρέχεις να δηλώσεις συμμετοχή για να μην καλυφθεί το όριο των αθλητών και μείνεις αμανάτος. Πολύ σημαντικές λέξεις για να καταλάβουμε το πως μικρές προσπάθειες όλων μας, έχουν βοηθήσει λιγά χρόνια μετά να φτάσουμε στο σημείο σήμερα να ολοκληρώνεται ένα κύπελλο με περίπου 300 συμμετέχοντες.

Φέτος ήταν 300, του χρόνου θα είναι 400 και πάει λέγοντας. Μόνο καλό έκανε και ίσως πολύ περισσότερο απ'όσο μπορούν να καταλάβουν μερικοί.

Σκεφτείτε λοιπόν όλα τα παραπάνω και συμφωνείτε δεν συμφωνείτε, κάντε μια σύγκριση με αυτό που μας πρόσφερε λίγους μήνες πριν η καλή μας η ομοσπονδία. Ένα φιάσκο μεγάλων όπως είχα γράψει και εκείνες τις ημέρες.

ΠΡΟΣΟΧΗ... Ένα επιδοτούμενο φιάσκο, γιατί ότι και να γινόταν δεν είχε κανείς τους να χάσει λεφτά, μόνο να κερδίσει και κατά πάσα πιθανότητα να φάει... Παρά την κατά κοινή ομολογία η καλή μας ομοσπονδία αποφάσισε πως το πανελλήνιο πρωτάθλημα 2014 θα διεξαχθεί όπως και πέρσι (με μεγάλη επιτυχία όπως γράψανε στο επίσημο site) στο Καρπενήσι. Όσοι πήγαν έχουν μεν να λένε τα χειρότερα αλλά από πολλούς άκουσα πως οι δυνατότητες του να γίνει κάτι πολύ καλό στο συγκεκριμένο μέρος είναι μεγάλες. Το ελπίζω αλλά δεν το πιστεύω.

Ας μείνουμε όμως λίγο στην επίμαχη λέξη «ΕΠΙΔΟΤΟΥΜΕΝΟ»

Όλοι ξέρετε τι σημαίνει.

Και ρωτώ... Υπήρξε έστω ένας αγώνας στο κύπελλο που να ήταν επιδοτούμενος; Ρητορική είναι η ερώτηση. Όχι βέβαια... Τι σημαίνει αυτό; Ότι όλοι οι διοργανωτές έσκαψαν, πότισαν, έτρεξαν και ξύπναγαν με το άγχος του αν θα μαζευτούν οι συμμετοχές ώστε (τουλάχιστον) να καλυφθούν τα έξοδα της διεξαγωγής του αγώνα.

Κάποιοι διοργανωτές μπήκαν μέσα, κάποιοι άλλοι βγήκαν τσίμα τσίμα και οι τυχεροί βγάλαν ένα χαρτζιλίκι για το οποίο τα άκουσαν κιόλας.

Προσωπικά θα ήθελα όλοι οι διοργανωτές να βγάλουν κάτι παραπάνω από ένα χαρτζιλίκι και θα σας εξηγήσω τους λόγους.

Πρώτον τους αξίζει για την προσπάθεια, το τρέξιμο και το άγχος που βιώνουν.

Δεύτερον, όλοι πρέπει να ανταμείβονται. Δυστυχώς τέτοιες εποχές ένας καλός λόγος και πολλά χαμόγελα όσο όμορφα και να είναι δεν είναι αρκετά.

Τρίτο και σημαντικότερο... όταν δεις ότι μια κίνηση σου αποδίδει καρπούς θα επιχειρήσεις να την ξανακάνεις ακόμα καλύτερα, με σκοπό να αυξηθούν τα χαμόγελα, τα καλά λόγια και κυρίως τα έσοδα σου. Ναι είναι κυνικό και καθόλου αγνό αλλά πιστεύω πως σε βάθος χρόνου θα είναι το καλύτερο για όλους μας.

Επίσης μη ξεχνάμε κάτι πολύ σημαντικό. Για πρώτη φορά γνωρίζαμε από τον Φεβρουάριο

τις ημερομηνίες διεξαγωγής των αγώνων και παρά κάποιες αλλαγές, το πρόγραμμα τηρήθηκε σε μεγάλο βαθμό. Δυστυχώς κάποιες πέσανε κοντά η μια με την άλλη και αυτό έκαψε μερικούς αγώνες (καθώς τα οικονομικά όλων μας είναι περιορισμένα) αλλά ακόμα και αυτό πιστεύω πως του χρόνου θα κανονιστεί καλύτερα.

Όσον αφορά τους νικητές πιστεύω πως τα λόγια είναι περιττά. Η βαθμολογία τα λέει όλα. Μπορεί με αυστηρά αγωνιστικά κριτήρια οι νικητές κάθε κατηγορίας να μην ήταν οι ταχύτεροι αναβάτες της χρονιάς, αυτό όμως δεν μειώνει την επιτυχία τους. Όλοι μέναμε με το στόμα ανοιχτό όταν βλέπαμε τον Κώστα Ανδριώτη να οδηγάει σε ένα δικό του επίπεδο αλλά με σταθερά από πίσω του τον Δημήτρη Οικονόμου. Τον πρώτο τον χτύπησε η ατυχία, τον δεύτερο όχι. Χρειάζεται και η τύχη. Εξάλλου πρωταθλητής αναδείχθηκε ο αμέσως καλύτερος αθλητής της χρονιάς, όχι εγώ...

Στους Junior οι περισσότεροι "μείναμε" με την απόδοση του Σταμάτη Κριεμάδη στην αρχή της χρονιάς αλλά όπως ξέρει και ο ίδιος το σχολείο προηγείται. Ο Νίκος Βασιλακάκος μπούχτισε από μηχανικά προβλήματα και τραυματισμούς, οπότε νικητής αναδείχθηκε ο Πέτρος Ατσαλής ο οποίος ήταν σταθερά στο βάθρο της κατηγορίας, κερδίζοντας και μερικούς αγώνες.

Στους Master που έγινε ο κακός χαμός όλα έδειχναν πως ο Βασίλης Τσιαντικός δεν έχει αντίπαλο αλλά με τέσσερις παρουσίες όταν κάποιος άλλος μπορεί να κάνει έξι ή επτά τα μαθηματικά δεν βγαίνουν οπότε ο συνεπέστατος από την αρχή της χρονιάς Βαγγέλης Χριστοφοράκης κατέκτησε τη πρώτη θέση.

Όλα έχουν να κάνουν με βαθμούς και παρουσίες. Αν δεν ήταν έτσι ας δίναμε εξαρχής στους κατά τεκμήριο ταχύτερους (γιατί τους ξέρουμε) κάθε κατηγορίας τον τίτλο του πρωταθλητή και να καθόμασταν σπίτι μας.

Στις κατηγορίες Veteran και Woman δεν υπήρχε ανταγωνισμός καθώς ο Φώτης Σκαρής τον τελείωσε από τις πρώτες αγωνιστικές ενώ η Ειρήνη Μαυράκη κέρδισε οποιαδήποτε γυναίκα βρήκε στον δρόμο της.

Φτάνοντας στο τέλος θα ήθελα να τονίσω πως φυσικά και έγιναν λάθη στην διοργάνωση αλλά εμείς είμαστε εδώ γα να τα σχολιάσουμε καλόβουλα και να βοηθήσουμε στο να διορθωθούν. Εξάλλου ποια διοργάνωση έχει ξεκινήσει χωρίς λάθη που στην πορεία διορθώθηκαν. Διοργανώσεις όπως το Champions league και η Euroleague έχουν αλλάξει δεκάδες φορές κανονισμούς και τρόπους διεξαγωγής με σκοπό την βελτίωση τους. Διοργανώσεις που απαρτίζονται από εκατοντάδες μελετητές, οικονομολόγους, παγκόσμια τέρατα του κάθε αθλήματος και ακόμα γίνονται λάθη... Ε δεν θα γίνουν λάθη όταν πέντε παιδιά από πέντε άκρα της Ελλάδας διοργανώνουν κάτι για πρώτη φορά; Λίγη υπομονή και τα φτυάρια μέσα
Τώρα ξεκινάνε όλα...

Καλή χρονιά με πολύ ποδήλατο και προσοχή σε όλους

Keep riding fellas !!! J

Σκέψεις: Εύκολα κατακρίνουμε – Δύσκολα επικροτούμε

Συντάχθηκε απο τον/την george alexiou
Τετάρτη, 18 Δεκέμβριος 2013 17:41

Υ.Γ. Περιμένω τα σχόλια σας, τις απόψεις σας και φυσικά διορθώσεις σε ότι πιστεύετε πως έχω λάθος